

Odmev iz Afrike

* * * mesečnik s slikami * * *
v pospešovanje afriških misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja v Rimu.

Leto XXV.

Ljubljana 1928.

Kazalo.

	Str.		Str.
Uvodniki in sestavki.		Prihod „Mame“ Marije (o. Pineau)	40
Iz Vatikana	1, 51	Apostolski vikarijat Ruanda.	
On čaka	2	Napredek in težave. (Msgr. Classe)	42
Zvonovi	18	Apostolski vikarijat Albertiježera.	
Brzjavni odgovor kardinalatajnika Njih Svetosti	33	Misijonsko delo napreduje (Msgr. Matthysen)	54
Vsem ljubim misijonskim prijateljem (Marija Falkenhayn)	34	Očetje od sv. Duha.	
Pismo Sv. kongregacije za širjenje vere	67	Apostolski vikarijat Diego-Suarez.	
Pomagaj mi!	78	Orkan v okolici Laotra. (Pismo o. Jožefa Herrbacha)	3
Iskanje prenočišča — nekdanj in sedaj	83	Apostolski vikarijat Majunga.	
Nisem sam	92	Bridka izguba. (Pismo o. Roche)	38
Povesti in popisi.		Apostolska Mission Kunene v Angoli.	
Nilov praznik	10	Od vola pohojen. (Pismo o. Steinmetz'a)	87
Obisk pri mojih sosedih. (P. Tomaž)	23	Lijonska misijonska družba.	
Jusuf, mož molitve. (P. Dechaume)	26	Apostolski vikarijat Dahomej.	
Srce Jezusovo Kralj in središče vseh src!	44	Brez strehe! (Pismo o. Aupiais-a)	19
Naše prvo misijonsko potovanje. (sr. Solana)	45	Apostolski vikarijat Togo.	
Misijonske slike	61	Zamorsko pleme v prvotnosti. (Pismo o. Cermenati)	31
Povest deklice sužnje	64	Posvetitev semeniščnika-domačina sv. Duha. (Pismo o. Parisot-a)	37
Praznovanje godu sv. Petra Klaverja v Kaplandu	69		
Prosimo kako malenkost za naše revne cerkve v Afriki!	84		
Slovo umirajočega katoliškega poglavarja. (P. De Wit)	94		
Božnični večer v Swakopmundu. (sr. Tadeja Popp)	95		
Misijonski dopisi.			
Beli očetje.			
Apostolski vikarijat Bangweolo.			

	Str.
Sinovi presvetega Srca Jezusovega.	
Apostolski vikarijat Bahr-el-Gazzal.	
Polja so zrela za žetev. (Pismo o. Rajmunda Tomasina) . . .	5
25 let misijonar v Afriki. (Pi- smo o. Beduschi-ega). . .	13
Iz misijona „Matere usmilje- nja“. (Pismo o. Bernhardta) . . .	74
Apostolski vikarijat Khartum.	
Pismo slovenskega misijonarja Andreja Kapusa	86
Apostolska Prefektura Lidenburg	
Pismo slovenskega misijonarja br. Rafaela Kolenca	73
Benediktinci.	
Apostolska Prefektura Lindi.	
Hvaležni misijonar in njegova želja. (Pismo o. Damma)	88
Palotinci.	
Denarne težkoče. (Pismo škofa Hennemanna)	77
Oblati sv. Frančiška Saleskega.	
Apostolski vikarijat Oranje.	
Novo naselbine ob reki Ora- nje. (Pismo škofa Simona)	49
Blagoslovitev zvonov v Kei- moés	55
Lazaristi.	
Apostolski vikarijat Fort-Dauphin.	
Preprečimo razširjanje krivih ver na Južnem Madagaska- rju. (Pismo o. Engelvina.)	20
Misijonarji della Consolata.	
Apostolska Prefektura Somali dežele.	
Vesele novice iz Somalilandije. (Pismo Msgr.-a Perlo)	89

	Str.
Sestre Dragocene Krvi.	
Pismo sestre Vere (Južna Afri- ka)	71
Sestre Božje Previdnosti.	
Sestre domačinke v Tanana- rivi. (Piše sr. Marija Luiza)	7
Frančiškanke od Calais.	
V skrajni potrebi. (Piše sr. Georgina iz Hararja)	56
Kratki misijonski dopisi.	
Stran	29, 43, 62, 79, 92
Raznovrstno.	
Bridke ure	9
Uslišane molitve na priproš- njo ustanoviteljice Klaverje- ve družbe grofice M. Tere- zije Ledóchowske : 12, 27, 48, 81, 96	
Dragoceno božično darilo	18
Propagandne vesti	13, 63, 93
Zveza afriškega tiska : 15, 16, 31, 98	
Sv. Peter Klaver in sv. Alfonz Rodrigvec	15
Dušna Premija : 16, 32, 44, 66, 69, 84	
Popolni odpustek : 16, 32, 49, 66, 82, 97	
Materina slika (Pesem)	17
Moč molitve	30
Poklic pomožne misijonarke iz Afrike	32
Društvo narodov	36
Prenosni oltarji	50
„Zamorček“	50
Za 6. julija	52
Izkaz po Družbi sv. Petra Kla- verja razdeljenih misijonskih milodarov v letu 1927	58
Predmeti ki so bili v letu 1927. poslani v misijone	60
Beseda v zahvalo	60

	Str.		Str.
Zahvale	66	Presv. Srce Jezusovo	34
O delovanju sv. Petra Klaverja	68	Prihod Marijinega kipa	40
Kratka poročila o Družbi sv.		Na potu	46
Petra Klaverja	97	Prenosni oltar	50
Za naše drage rajnke	98	Marija Terezija Ledóchowska,	
Iz naše listnice	98	ustanoviteljica Klaverjeve	
		družbe	53
		Sirotišnica kaleških frančiška-	
		nek v Hararju	57
		Krščanska zamorska družina	73
		Črni birmanci s premij. g. ško-	
		fom	74
		Jezušček	83
		Pred ubožno misijonsko cerkvi-	
		co v Inyoni	85
Slike.			
Sv. Peter Klaver, apostol za-			
morcev	1, 67		
Domačinke novinke in postu-			
lantinje v Ambohipo	8		
Misijonarji družbe Jezusove			
s skupino katehistov	22		
V zamorski vasi : pridiga na			
prostem	24		

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prospeh afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. ets., 2 Š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. ets., 2-60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta št. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Iz Vatikana. — On čaka! — Iz misijonov: Orkan v okolici Laotra. — Polja so zrela za žetev. — Sestre-domačinke v Tananarivi. — Bridke ure. — Nilov praznik. — Uslišane molitve. — Božično darilo. — Propagandne vesti. — 25 let misijonar v Afriki. — Afriške svetopisemske zgodbe — imenitna učna knjiga. — Sv. Peter Klaver in sv. Alfonz Rodrigvec. — Zveza afriškega tiska. — Dušna premija. — Popolni odpustek.

Darovi.

Julij 1927.

- Za afriške misijone v splošnem: Din 7934-75; L 9.
 - Za stradajoče: Din 130—; L 50—.
 - Za gobavec: Din 70—.
 - Za odkup sužnjev: Din 2280—; L 90—.
 - Za botrinske darove: Din 1428-30.
 - Za zamorčke: Din 464—.
 - Za katehiste: Din 50—.
 - Za kruh sv. Antona: Din 1611-55.
 - Za misijonsko zvezo: Din 31—.
 - Za otroško zvezo: Din 90-95.
 - Za mašno zvezo: Din 727—; L 3—.
 - Za afriški tisk in katekizem: Din 130—.
 - Za določene namene: Din 1150—.
 - Za določene misijone: Din 50—.
 - Za pohčeritev zamorske sestre redovnice: Din 1000—.
 - Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 180—.
 - F. B. iz Trbovelj v zahvalo sv. Antonu 35 Din za misijone.
- Tisočkrat »Bog povrne vsem blagim dobrotnikom!
-

Prosimo, ne pozabite poslati naročnino za „Odmev“ in „Zamorčka“!

ODMEV IZ AFRIKE

**Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja**

**Blagoslovljen po papežih
Piju X., Benediktu XV. in
Piju XI.**

**V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje;
Klaverjeva družba**

**Sv. Peter Klaver,
apostol zamorcev, prosil za nas!**

*Vsem milim dobrotnikom in naročnikom
srečna in blagoslovljena nova leta!*

IZ VATIKANA.

Državni sekretariat Nj. Svetosti.

Št. 63.029.

Iz Vatikana, 18. junija 1927.

Vaše blagorodje!

Prejel sem knjige, ki jih tiska Družba sv. Petra Klaverja in ki ste jih poslali sv. očetu kot dokaz svoje vdanosti. Predložil sem jih Njih Svetosti.

Sv. očetu so bile knjige zelo všeč in ga zlasti veseli neumorna delavnost Vašega podjetja za afriške misijone s tem, da misijonarje v vsakem oziru podpirate in jim greste na roke.

Preskrbeti misijonarje, ki goreče sejejo seme božje besede v daljnih deželah, z dobrimi knjigami, ki služijo novoizpreobrnjencem kot lek in protistrup napram napadom sovražnikovim, ki tudi tam skuša uničiti sadove žetve

s tem, da meša ljujko med pšenico: to je sveto in skrbno opravilo, ki zasluži najvišjo pohvalo brez pridržka.

Zato sv. oče Vaše podjetje iz srca odobrava, blagoslavlja tiste, ki Vas pri delu podpirajo in Vam dajejo svoje dušne moči na razpolago, pa tudi one, ki Vas podpirajo z ljubeznijo in darovi, kakor blagoslavlja tudi Vas gospa vrhovna prednica in vse Vaše sotrudnice.

Z izrazom velikega spoštovanja

Vaš vdani

P. Gasparri, kardinal.

On čaka!

Nebes nebesa Te ne obsežejo,
in Ti prideš k meni?

Tom. Kempčan.

Dragi bralec! Draga bralka! Novo leto je zopet tu s svojimi veselimi in žalostnimi dnevi, z upanjem, pričakanjem, razočaranjem . . .

Nič ni gotovega, kaj nam prinese, le eno je resnica, ki se nanjo lahko zanesesh: Ljubezen božja te čaka.

Neizmerna, človekoljubna, prekipevajoča ljubezen božja do tebe! Ona bo obrnila vse dogodke novega leta tebi v dobro, ona te bo napravila sposobnega za vse, ti bo pomagala in te tako rekoč na rokah nosila.

In še eno je res! Kolikrat le hočeš in pozeliš, najdeš svojega Boga ne le v svojem srcu, ampak tudi v vsakem bližnjem tabernaklju: pravega, resničnega, živega Boga, ki te tamkaj čaka z neizmerno ljubeznijo, ne da bi se naveličal. On, ki je stvarnik vsega, čaka na svojo stvar kakor služabnik na gospoda.

Še več! Rad bi imel še tisoč drugih oltarjev, da bi iz njih osrečeval srca ljudi, jih spreobračal, se jim dajal v dušno hrano — pa jih nima.

O, v poganskih deželah ni na daljavo kot je vsa Jugoslavija, niti enega oltarja. Celu misijonar ga dostikrat nima, ko potuje po silnih puščavah. Zakaj ne? O, občudovanja vredna revščina! Zato ne, ker nima ciborija ne tabernaklja, niti par dinarjev ne, da bi sezidal cerkev ali kapelo.

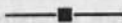
Mnogo je misijonskih postaj, kjer se sv. Rešnje Telo ne more hraniti, kjer po sv. maši tudi evharistični Bog izgine, ker mu ljudje niso sezidali stanovanja. Kakšna žalost zanj, kakšna zguba za nas!

O krščanska duša, ki te vrstice bereš, in ako si po sv. obhajilu sama pravi tabernakelj evharističnega Jezusa, ako si le enkrat že okusila slast in veselje ob navzočnosti Jezusa v svojem srcu, potem je nemogoče, da ne bi hotela pomagati, da se napravijo oltarji in ciboriji v daljni Afriki in sezidajo cerkve, da ima Izveličar v poganskih deželah kje prebivati.

Glej, med prošnjami misijonarjev najdeš toliko prošenj za cerkvene posode, obleko, zidavo cerkva . . ., toda darov ni. 24 prenosnih oltarjev je Klaverjeva družba napravila. Vsak je trdno in poceni izdelan: omara s kelihom in z vsem, kar spada k daritvi sv. maše in k blagoslovu. Toda kje so kristjani, ki bodo poplačali stroške? O, gotovo se bodo našli. Živi tabernaklji Jezusovi ne bodo dopustili, da bi Jezus v Afriki še nadalje čakal na tabernaklje! Tej številki »Odmeva« smo pridejali nabiralno polo in kar se bo na te pole nabralo, to se bo porabilo izključno za oltarje, tabernaklje, ciborije in druge predmete, ki se rabijo za sv. Evharistijo — vse kar mogoče trdno in poceni.

Dragi obhajanec, vzemi nabiralno polo in napiši najprvo sam svoj znesek, kolikor po svoji goreči ljubezni in razmerah največ moreš. Potem nesi nabiralno polo s seboj, ko greš med ljudi in jim povej, da Jezus čaka: on čaka na majhno stanovanje v poganski deželi, ki naj mu ga živi tabernaklji pripravijo.

Saj želiš, da bi bil enkrat sprejet v »večna bivališča«, in ta bodo zate tem lepša — pa čemu obetati! Ljubeče srce ne more več čakati. Pojdi in stori! Najprej položi svoj dar, potem naberi mnogo darov tudi od drugih!

Iz misijonov:

Orkan v okolici Laotra.

Piše Jožef Herrbach, kongregacije sv. Duha, dne 30. marca Klaverjevi družbi:

»Častiti bravci so gotovo že iz časopisov izvedeli, da je grozoviti ciklon, ki je prihajal od Indijskega morja, iznova opustošil zahodno obalo Madagaskarja, lepo mesto Tamatave razrušil v malo urah, večje in manjše ladje vrgel na obrežje ali jih pa potopil, naprave na obrežju uničil in potopil na stotine ljudi. Ta dan, 3. marca 1927, si bomo zapomnili tudi pre-

bivalci višjih krajev, ker tudi mi, dasi je že tri tedne od tega, prebivamo med razvalinami.

Potem ko je orkan zjutraj omenjenega dne opravil svoje delo na obrežju, se je obrnil proti severozahodu, zavil preko pragozda, ki nas loči od obrežja in dosegel opoldne jezero Laotra, ki je naša misijonska pokrajina. Dopoldne je rosilo, opoldne je začelo deževati in ob 1 so se pojavili prvi oznanjevalci viharja. Od minute do minute je bilo huje, vihar je ruval in lomil 10 metrov visoka evkaliptična drevesa, ki obdajajo mestece Ambatondrazaka. Strehe prebivalcev je dvigal visoko v zrak; kjer pa so bile strehe krite s pločevino, je odnesel pločevino z ostrešjem vred in jo spustil več metrov proč na tla. Dve uri je divjal vihar nad mestom. Hišice Malgašev so se večinoma porušile in vse je ležalo razmetano po tleh.

Tudi v misijonu so se porušila vsa manjša poslopja. Vihar je odnašal šest metrov dolge tramove, kakor da so slamnate bilke. Nekdanja cerkev — 32 m dolga, 10 m široka —, ki nam je služila sedaj za dvorano (z odrom), se je porušila do tal. Iz ruševin so molele deske in kulise. Gledal sem z okna svoje sobe, kako so se odkrivale strehe naših poslopij, ki so bile ravnokar nanovo prekrte s cementno opeko in je vihar odnašal opeko kot bi bila iz papirja. Streho zakristije, ki je bila vsa iz pločevine, je vrglo 50 m proč v neko greznico. Med lomastenjem viharja se je mešalo žalostno zvonjenje zvonov, ki jih je vihar sam zaganjal, da so se gibali in zvonili.

Proti 4 popoldne je naenkrat vse utihnilo. Tihota je trajala 15—20 minut in ni obetala nič dobrega. Ciklon je zadivjal iznova. Hiteli smo k novi cerkvi, ki je stala 40 cm v vodi, da bi izpraznili omare v zakristiji, kjer so bili shranjeni dragoceni paramenti, ki bi jih prenesli na kor. Hvala Bogu, da vihar ni mogel odnesti 40 m dolge cinaste strehe, kar smo bili pri zidavi že vnaprej preskrbeli. To je bila pa tudi edina streha v mestu in okolici, ki ji vihar ni mogel blizu. Komaj smo najpotrebnejše prinesli pod streho, je že pridivjal vihar od severa in severovzhoda s tem večjo močjo. Škripalo je pod cerkveno streho, da je bilo groza, streha pa je le vzdržala. Kdor je ostal zunaj, moral je imeti dosti prisotnosti duha, da se je sproti umikal delom streh in opeke, ki so leteli iz ozračja; srečen je bil, da se je vzdržal v tem vrvežu, da ga vihar ni odnesel. Tudi mi smo le s težavo prišli zopet nazaj v hišo, ki jo je vihar kar majal v temeljih in kjer ni bilo najti suhega prostora. Od 5 do 7 je vihar napravil v naši okolici nepregledno škodo. K sreči pa človeških žrtev ni bilo. Drugod v okolici pa pripovedujejo, da je bilo do 50 mrtvih in ranjencev.

Riževi nasadi, glavni pridelek prebivalstva, so uničeni docela. Cele črede volov, ki so se pasli ob jezeru, je odplavilo naraslo valovje, tri četrtine poslopij je porušenih. Našo stanovanjsko hišo bomo morali do tal podreti, ker se je zidovje na štirih vogalih nagnilo in je nevarno, da nas podsuje.

Zato smo toliko trpeli po tej nesreči, ker je materialnega ostalo toliko kot nič. Sedaj moramo misliti na to, da napravimo novo poslopje, in to z ljudmi, ki so sami toliko trpeli. Pa ravno to leto smo mislili izvršiti neki načrt, ki smo ga že dolgo nosili v glavi: zidavo šole za deklice in sestrške hiše. Te stvari nikakor ne smemo odložiti, ker vsako misijonsko delo, ki nima opore v mladini, zlasti ženski, je obsojeno le na delne uspehe.

Najbolj smo se zanašali na pomoč naših mladih kristjanov; toda ta nesrečni ciklon nam je zmešal račune, ker mnogi izmed njih, zlasti poljedelci — in teh je večina — so sami prizadeti. 30 zunanjih naših postaj je sedaj brez cerkve in kapele. Nekatere krščanske naselbine so si bile zadnja leta sezidale lične cerkvice iz opeke, ki jih je sedaj vse porušil vihar; zato imajo te postaje same s seboj dosti posla. Kako bi mogle glavni postaji znatno pomagati?...

Mi bi obupali, ako bi se ne zanašali, da bo božje Srce Jezusovo, ki mu je misijon posvečen in ki je nesrečo dopustilo, nam v sili pomagalo. Obenem pa zaupamo tudi na radodarnost naših dobrotnikov v domovini. Vsak misijonar je po svojem poklicu vojščak Kristusov. Preizkušnje in pomanjkanje so njegov delež. On ne obupa, ker ve, da, kjer je sila največja, je pomoč božja najbližja.

Polja so zrela za žetev.

Iz apostolskega vikariata Bahr-el-Ghazal.

Pismo P. Rajmunda Tomasin, sina presv. Sreca.

V božjem imenu Vam priporočam neko podjetje, ki ga želimo vpeljati k večji časti božji in rešenju duš. Želimo namreč sezidati sestrski dom v Mboro, kakor smo to pred leti storili v naših postajah Wau in Kayanga. Sestrska postaja je neobhodno potrebna, ako hočemo žene resno izpreobrniti. Doslej nismo verjeli, da so žene tako dovzetne za nauke sv. vere, kot sedaj skušamo. Lani smo pridobili za sv. vero večinoma dečke od 10. do 17. leta, nekaj otrok, nekaj starčkov, ki smo jih krstili vsled nevarnosti smrti — in to je bilo vse!

Ker je žena tukaj sužnja, je bilo celo nevarno klicati jo h katehezi; kajti tudi kot kristjana bi bila ostala pod oblastjo staršev ali moža. Zdaj pa, ko prevladuje drugo mnenje med ženo in možem, se nam jasno kaže božja volja. Izpremembo smo zapazili že pred letom v našem katehumnatu Ndaku. Mladeniči, možje in žene so prosili za sprejem. Evo Vam zgleda! Misijonarja je bil neki močan mož Badi nesel deset minut preko nekega močvirja, njegov prijatelj Bagatu pa je peljal kolo za njima. V teh minutah je misijonar svojemu »Krištofu« razlagal nekaj iz katekizma. Mož s kolesom je vedno ponavljal za misijonarjem: io, io, a iucio (Da, da, tako je!). Po treh mesecih sta prišla oba in zaprosila za pouk v sv. veri in za sv. krst.

Tudi po drugih krajih je bilo polno duha za izpreobračanje, n. pr. v Goro, Abushaka, Lemgbo, kjer se je turška vera nekaj časa močno širila. Zdaj prihajajo možje in žene z družinami v misijon k pouku.

Tekom dveh mesecev je prišlo naenkrat 30 odraslih z ženami in otroki. Mi pa imamo le enega moškega za pouk moških. Ženske poučuje vsako jutro in vsak večer neka katehistinja na verandi. Veranda dobro služi ob suhem vremenu, a kaj bo ob dežju? Pa tudi bolj primerno je, da sestre poučujejo v šoli za ženske; saj imamo mi z moškimi dela dovolj.

V cerkvi je od tedna do tedna več žensk. Nekoč smo se skoro ustrašili, ko smo se približali cerkvi, videč, da so klopi kar nabasane samih žensk, ki so imele pri sebi jokajoče otroke.

Veselo znamenje je, da poganski starši prinesejo otroke h krstu in obljubijo, da jih bodo poslali v našo šolo, čim bodo dovolj stari. Tudi starejši ljudje se izpreobračajo; vendar je težko spraviti jih k pouku v misijon; zato jih večkrat obiskujemo, poučujemo, obvezujemo in tolažimo z večnim plačilom. Vsakdo bo priznal, da bi tako opravilo bilo za sestre kakor nalašč: da bi hodile od hiše do hiše in gojile te jesenske cvetke za nebesa. Zato smo se odločili, zaupajoč na božjo pomoč in pomoč dobrotnikov v Evropi, da bomo še to leto zidali hišo za sestre. Nažgali smo že 30 tisoč opeke in jo bomo še več. Varčujmo, kar se da, da bomo imeli tudi za streho. Pa navzlic dobri volji ne zmoremo vsega. Potrebujemo še 200 egiptovskih funtov, da bomo sezidali primerno hišo v tej deželi, kjer razsaja malarija in pobira misijonarje. Pozneje hočemo z božjo pomočjo postaviti tudi šolo in spalnice za žene, ki prihajajo od daleč. Za zdaj poučujemo le bližnje, ki lahko vsak večer gredo domov. Tiste, katerih možje se v misijonu poučujejo, so

si v bližini sezidale kočo in se preživljajo z delom svojih rok, deloma pa misijon skrbi zanje.

To so naše potrebe; zdaj pa upamo na podporo dušno in telesno. Dušno, ker izpreobrnjenje duš je delo milosti božje. Ako bodo pobožne duše molile za nas, potem upam, da bom mogel kmalu poročati vesele reči. Ako smo prosti materialnih skrbi, imamo več časa za oznanjevanje božje besede, ne da bi nam bilo treba s strahom računati, za koliko ljudi nam bo zaloga zadostovala.

Obetam Vam, da hočem ob vsaki pošiljatvi opraviti eno sv. mašo za Vas in za vse dobrotnike Klaverjeve družbe.

Sestre-domačinke v Tananarivi.

Piše sestra Marija Luiza, od sestrá Božje previdnosti.

Pred 25 leti smo prišle na otok Madagaskar. Samo štiri smo bile. Izmed sirot, ki smo jih sprejele, so nas nekatere vprašale, ali bi ne mogle postati misijonske sestre navzlic črni koži, da bi bile apostolke svojih rojakov. Nismo si upale zanikati. A ko smo jim vzbudile nekoliko upanja, smo jih obenem postavile na preizkušnjo za 10 let. Šest izmed njih jih je bilo l. 1910. preoblečenih. Po dveh letih so napravile prvo obljubo, ki so jo potem vsako leto obnovile tako dolgo, da so 1914 dobile iz Rima dovoljenje za večno obljubo.

Pristopale so vedno nove. Danes je 30 sestra razdeljenih na šest zavodov, ki jih imamo na Madagaskarju. Zelo nam pomagajo, ker nam njihovo znanje domačega jezika in navad zelo prav pride. Poučujejo malgaške deklice, ki prihajajo v misijonsko šolo, negujejo naše sirote, učijo katekizem, obiskujejo bolnike na domovih in v bolnišnicah, kjer najdejo priliko, deliti sv. krst in pripravljati na izpreobrnjenje.

Pa od česa živijo, ker niso zgolj duhovi? Pri tej draginji nas stane vsaka letnih 200 švicarskih frankov. Zdaj čaka sedem postulanti, da bodo o Veliki noči preoblečene. Potem bodo dve leti v novicijatu, nato pa skupno s starejšimi sestrami nastavljene po misijonih. Devet drugih so aspirantije, ki jih šele izobrazujemo. Po petih letih študija bodo pripuščene k skušnjam, da bodo zaslužile diplomo za poučevanje verouka. Med tem časom jih moramo popolnoma vzdržati; kajti njihove revne rodbine jih nič ne podpirajo. Naj bi se jih spomnili naši dobrotniki s tem, da bi nekatere adoptirali in darovali za nje letnih

800 frankov. S tem bi imeli zelo veliko zasluženja in deleža na molitvah in dobrih delih teh poznejših sestrá. Dragi dobrotniki, pomagajte nam! V nebesih boste dobili povrnjeno, kar boste tukaj iz ljubezni do bližnjega darovali. Ta, ki pomaga apostolu, bo prejel tudi plačilo apostola.

Domačinke novinke in postulantinje v Ambohipo (Madagaskar).

Bridke ure.

Gotovo jih mnogo doživi misijonar. Pa saj je bil nanje pripravljen, ko je zapuščal domovino in se odpravljal v Afriko. Pripravljen je bil na odpor poganov, na neuspehe, na mrzlico in druge bolezni. Danes pa prihaja nekaj nenavadnega, neka težava, na katero ni bil pripravljen v svojem poklicu. Prišla mu je, ne od nasprotnikov, ampak od prijateljev. Dobro so mu hoteli in so mu poslali darov in denarja; pa baš darila mu delajo preglavico. Ko bi smel porabiti denar za najpotrebnejše! Ko bi smel lačnim kupiti hrane, poplačati katehiste, ki že en mesec čakajo na plačilo, da bi ostali in ne prešli drugam. Ko bi smel izboljšati streho kapelice, da ne bi več deževalo na oltar in vernike! Ko bi smel sezidati šolo, po kateri domačini tako hrepene, da bi se v njej vzgajali za pravo vero. Pa vsega tega ne more. Lačni bodo morali potrpeti, ker misijonar ima zvezane roke. Prijatelji so mu poslali denar, toda pod gotovimi zahtevami. Otroke naj krsti in jim da taka in taka imena. Pa poročati mora o njih in poslati njih slike.

Misijonar premišluje sem in tja. Krstiti, toda koga? Misijon je šele v prvih začetkih. Pred krščevanjem je treba še dolgega pouka, prijatelji pa hočejo t a k o j poročila!

V starejšem misijonu bi kaj takega bilo mogoče; tu so že krščanske družine. Toda ljudje hočejo sami določiti imena. Drugje bi bilo dovolj katehistov, pa so večinoma dečki, ker deklice še ne uživajo toliko verske prostosti, da bi si mogle same izbirati vero, ali pa bi bile pozneje prisiljene, da pogana poroče, ki bi ga jim starši vsilili. Prijatelji v Evropi pa zahtevajo večinoma ženskih imen. Kje drugje bi bilo morebiti dovolj kandidatov za krst, pa je misijon tako reven, da si ne more omisliti aparata za fotografiranje. Zopet drugje je misijonar, ki je svojčas prinesel aparat iz Evrope, pa se mu je tokom časa pokvaril. Tu se aparat ne dobi, a prijatelji hočejo vendarle slik!

Pa pride še hujše! ... Potem ko so mu naložili nekaj imen za novokrščence, dospe nekoliko daril: za neko Marijo s prošnjo za njeno podobo in naznanilo, za nekega Jožefa z enako prošnjo in še za 4 ali 5 drugih. Kaj naj počne ubogi misijonar? Toliko slik dobiti od teh, ki so bili že zdavnaj krščeni? Kam so se porazgubili sedaj vsi ti otroci? Par jih je morebiti še v misijonu, drugi so v stranskih postajah 100 in še več kilometrov daleč. Dva dni dolgo pot bi morali napraviti, da bi jih mogli slikati in bi bilo treba izgubiti 6 dni za to delo. Misijonar naposled izprevidi, da mu taka darila prinašajo le skrbi, dasi so prijatelji dobro mislili.

Kajne dragi čitatelj, ti ne boš misijonarju nikdar napravljaj takih skrbi? Ako mu kaj daruješ za razširjanje božjega kraljestva, pusti mu polno prostost, da porabi, kjer se mu zdi najpotrebnejše. Ako pa že hočeš, da se obrne denar za krst poganškega otroka, potem vsaj ne zahtevaj fotografij in poročil! Ako je to mogoče, ti misijonar itak sporoči, ako pa ni mogoče, nikar tega ne pričakuj. Ali naj misijonarju, ki se je ves dan trudil, vzamemo še počitek ponoči za nepotrebno pisarjenje. In ali naj res kdo potuje 6 dni zato, da ti preskrbi sliko tvojega novokrščenca?

Ne, dragi čitatelji, nikar ne obtežujmo misijonarja pri njegovem poklicu, ampak olajšujmo! Podpirajmo ga z darili, a ne zahtevajmo nemogočega! Čim nesebičnejši je dar, tem večje bo plačilo pri Bogu.

Nilov praznik.

Njegova zgodovinska prošlost in sedanjost.

Piše misijonar najsvetejšega Srca.

Nilov praznik je eden najznamenitejših narodnih praznikov v Egiptu. Zgodovina vseh ljudstev se ima za svoj razvoj zahvaliti navadno vplivu rek in veletokov, ki namakajo njih dežele. Obdelovanje zemlje kakor tudi prosveta naroda se razvija zlasti ob bregovih rek, razširjajoč se polagoma v notranjost dežele.

Nilu imajo Egipčani zahvaliti ne samo svojo kulturo, temveč v pravem pomenu besede vso življenja zmožnost dežele. Po vsej pravici se Egipet imenuje dar Nilov. Ta reka je res pravi gospodar dežele, njen prvi in glavni kmetovalec, ki pride vsako leto obdelovat svoje posestvo, kjer preživi milijone. Treba je samo pogledati egipčansko vas in takoj se vidi, da je vse Nilov dar. On daje sladko vodo, deteljo, žito; iz njegovega ila so narejena stanovanja, iz Nila pride tkanina za obleko itd. Skratka, kamor sega Nil, tam je življenje, kjer ni njegove vode, puščava, smrt. Od Nila ima dežela in narod vse.

Začetkom meseca junija začne v vročih krajih deževati, na visokih gorah pa se tajati sneg. Zgornji Nilovi potoki daleč tam v Sudanu naraščajo in vodovje raste tudi v Egiptu. Koncem avgusta je vsa dežela podobna velikanskemu jezeru. Le jezovi in vasi mole iznad njegovega površja. Kakih štirinajst dni ostane voda v isti višini, nato začne hitro padati. Do kamor je

segla motna voda, do tja je prinesla svojo življenjsko moč, napolniviši polja z izredno rodovitnostjo. In ta pojav je bistveno pripomogel k telesnemu in duševnemu kakor tudi нравstvenemu razvoju Faraonovega ljudstva. Zagotovljeni potrebnega živeža, katerega jim Nilovi valovi vsako leto tako velikodušno dele, so Egipčani sovražili vojno in pastirsko življenje ter svesti si svoje telesne čilosti in blagostanja že zgodaj čutili potrebo urejenega državnega življenja kakor tudi pomnožitve svoje posesti in razširjenja svojega kraljestva.

Nil pa ni pospeševal samo naraščanja prebivalstva, temveč bistril tudi njih um, učeč jih previdnosti in modrosti. Čeprav jim je zemlja dajala brez velikega truda v obilici, vendar ni s tem nikakor pospeševala lenobe. Kajti Egipčani niso našli, kakor otočani tihega morja, stalnih zalog svojega vsakdanjega živeža na drevesih, pod katerimi bivajo. Vsakoletno preplavljenje Nila namreč jih je sililo, utrjevati svoja bivališča, zavarovati svoje imetje pred valovi, kakor tudi za čas povodnji nabaviti si potrebne hrane za se in za živino.

Kakor čas preplavljenja, istotako so tudi čas padanja vodá izračunali po teku zvezd. Torej so Egipčani s Kaldejci prvi, ki so položili temelj poznejšemu zvezdoslovju. Tako nam poroča Herodot, da so odkrili solnčno leto, namreč tek zvezd okrog solnca, deleč ta čas v 12 mesecev ali 365 dni. Ker je povodenj vselej uničila vsako lastninsko mejo, so morali po odteku vodovja zopet natančno razdeliti posamezna posestva, da je vsak lastnik dobil njemu pripadajoč del. In to je bila podlaga bodočemu zemljemerstvu.

Vedno naraščajoče prebivalstvo jih je sililo, da so skušali povodenj razširiti umetnim potom na one kraje, katerih Nilovi valovi naravnim potom niso več dosegli. Skušnja jih je namreč učila, da, čim več je poplavila voda, tem rodovitnejša je bila zemlja, ker je ondi ostalo več plodonosnega blata. Tako so se zgodaj priučili stavbarstvu, kopajoč prekope, polagajoč jezove in vodopade, ki so urejevali tek reke. Toda to še ni bilo vse. Ta toli blagonosna reka, katero so Egipčani po božje častili, je mogočno vplivala tudi na njih verstvo.

Nil, delivec vsega dobrega, je imel v puščavi, katere uničujoči pesek neprestano valovi v ozke doline, preteč uničiti blagoslov vode, mogočnega sovražnika. In tako se je pred njihovimi očmi odigraval neprestani boj za življenje in smrt. Nil, večno mlad, vzbujajoč naravo vsako leto k novemu življenju, obdarjajoč jo z novo močjo, jim je bil simbol življenja. Puščava s svojimi mračnimi slikami, tožno enakomernostjo in neutolažljivim, duhomornim vplivom pa podoba smrti. Nil, življenje in

moč predstavljajoči — je bil duh dobrega Ozirisa, puščava, podoba smrti — duh zlobnega Tifona.

Nil je torej ustvaril Egipet, ker je neizčrpljivi vir njegove rodovitnosti. Nikakor se torej ni čuditi, da so Egipčani vsakoletno naraščanje svoje reke praznovali s sijajnimi slavnostmi. Niso pa ga častili samo kot delivca vsega bogastva in blagostanja, ampak tudi iz strahu, da jih strogi in pravični bog kaznuje s pregloboko in predolgo stoječo vodo; kajti v tem slučaju postane Nil slab gospodar, ki uničuje setev. Naravno torej, da so skušali pridobiti njegovo naklonjenost. Vsako leto ob odločilnem času naraščanja njegovih vodá so mu žrtvovali lepo sužnjo. Oblečena v krasno svatovsko oblačilo je stopila deklica v čoln, napolnjen z dragocenimi darovi in jo tako izročili božanstvenemu ženinu. Čoln, sam sebi prepuščen, se je nekaj časa vrtel na valovih, nato pa med veselim vriskom gledalcev izginil v globočino.

Ta šega se je pri Egipčanih vzdržala, dokler jih niso Arabci podjarmili. Slavnemu Amrou-ben-El-As-iju se je posrečilo prepričati jih, da bi se Nil zadovoljil tudi le z mrtvim kipom. In od tistih dob mu mesto žive žrtve darujejo leseno podobo krasne ženske naravne velikosti. Tudi arabski kalifi niso nasprotovali Nilovemu prazniku, temveč ga obdali še z novim sijajem. Celo Napoleon Bonaparte je na svojem pohodu v Egipet želel prisostvovati tej zgodovinski in tako pomenljivi slovesnosti.

Uslišane molitve na priprošnjo ustanoviteljice Klaverjeve družbe grofice Marije Terezije Ledóchowske.

Gdč. M. v V. je poslala več daril v zahvalo za uslišanje po blagopokojni grofici Ledóchowski.

Trpela sem na srčni slabosti, začela sem devetdnevnicu na čast grofici L. in že drugi dan se je obrnilo na bolje; zdaj pa se počutim prav dobro. Pošiljam malo darilo v čast blagopokojnici in sv. Antonu.

A. H.

Z veseljem naznanjam, da sem dobil na priprošnjo grofice L. tako dobro šolsko izpričevalo, kot se nisem nadejal; zato pošiljam majhen dar za misijone.

Dijak L. T.

Že v tretje mi je pomagala † grofica L. v neki materijalni zadevi; zato pošiljam obljubljeni dar za afriške misijone.

E. M.

Zahvala blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski za očitvidno pomoč v neki zelo važni in kočljivi zadevi. V zahvalo hočem nabrati in kolikor mogoče sama prispevati za katekizem v zamorskem jeziku. T. K.

M. K. iz Zabukovja in F. B. iz Trbovelj se priporočata v zelo važni zadevi. Obljubi se zahvala in objava.

Dragoceno božično darilo nam je poklonil blag duhovnik in velik prijatelj misijonov in naše Klaverjeve družbe, ko nam piše za božič:

Spoštljivo podpisani poklanja družbi 12 sv. maš, katere je opravil preteklo leto za prospeli družbe obenem z vsakdanjim Memento za duše umrlih dobrotnikov. To naj bo kot božično darilo. Z odl. spoštovanjem N. N. S. J., pospeševatelj Družbe sv. Petra Klaverja.

Propagandne vesti.

P. Alojzij Mohn, od sinov presv. Srca, je bil imenovan za apostolskega prefekta v Lydenburgu (Južna Afrika).

Škof **Columban Dreyer**, frančiškan, apostolski vikar v Rabatu (Marokko), je bil poklican v novo ustanovljeni apostolski vikariat Sueški prekop.

Apost. vikariat Vzhodne Uelle (Belgijski Kongo) se poslej imenuje vikariat Niangara.

Apost. vikariat Libien se imenuje poslej vikariat Tripolis.

Med Egiptom in zalivom Vel. Syrta se je ustanovil apost. vikariat Cyrenaika. Msgr. Bernardino Bigi, frančiškan, je imenovan za prvega apost. vikarja.

P. Gerhard Wantenaar je bil imenovan za apost. vikarja v prefekturi Basankusu.

25 let misijonar v Afriki.

(Apostolski vikariat Bahr-el-Ghazal.)

P. Beduschi piše iz Detwoka naši vrhovni voditeljici.

Gotovo ste prejeli mojo dopisnico z naznanilom, da sem prejel 100 intencij za sv. maše. Danes prejem še enkrat potrujem in se prisrčno zahvaljujem s prošnjo, da naj pokojna grofica Ledóchowska izprosi od Boga čezdalje obilnejših milosti Klaverjevi družbi.

Danes je minulo 25 let, odkar sem bil stopil na afriška tla. »Torej velika slavja,« boste rekli. Da — namreč v srcu, ki je polno hvaležnosti do Boga in dobrotnikov, zlasti do Klaverjeve družbe. Toda zunanjih slovesnosti nič! Današnji dan je še obilnejši na delu in naporu in glava mi je polna raznih skrbi, tako da ne morem niti pisma pravilno spisati, kakor bi rad. Ako se pa spomnim prvih 13 mesecev, ki so pretekli po ustanovitvi tukajšnjega misijona, kako moram hvalliti božjo previdnost, ki mi je dala toliko doseči v tako kratkem času. Od več strani — tudi od vlade — so nam odsvetovali, da bi v tem kraju ustanavljali misijon. Pred kratkim je pa moral vladni nadzornik konstatirati izredno velik napredek. Seveda tu ni misliti na mnogobrojne izpreobrnitve, kajti, kjer nisi sejal, tam ne moreš tudi žeti. Vendar jutro že naznanja dan in cvetje meri na sad. Detwok bo v kratkem doživel svoj dan in mi bomo prihajali z obilnimi snopi. Čudili se boste celo Vi, ki so Vam afriške razmere znane, kako je ljudstvo pripravljeno k izpreobrnitvi; zlasti žene in dekleta! Že jih je 40 s svetinjo katehumenov, ki vneto hodijo k nauku. Kako pa: ali bodo tudi res prejeli sv. krst, ali se bodo vrnili nazaj v sužnost satanovo? To vprašanje mi leži na ustih in v srcu. Da jim zagotovim krst in krščansko življenje, je treba, da jih po krščansko poročim.

Pač mi ni za to, da bi svojo 25-letnico kakorkoli slovesno obhajal ali si želel kakih daril. Vendar: nekaj pa le srčno želim, in sicer pričakujem tisto od Vas, blagorodna gospa grafica, in pa od Vaše Klaverjeve družbe. Prosim Vas, adoptirajte nekatere teh zamorskih deklic, ki prihajajo k nauku za katehumene. Res, da so stroški veliki, toda pomisliti je, kakšno ceno je dal Jezus za rešenje človeški hduš. Po drugi strani pa, čim dalje bomo čakali, tem bolj bodo rastle cene in tem več bodo sorodniki zahtevali. In potem — jaz se staram. Morebiti mi ni dano že več dolgo misijonariti. O, ko bi mogel preden zaprem svoje trudne oči, doživeti veselje, da podarim Gospodu snop rešenih duš iz mojega Šilluka. To bi bilo darilo, ki ga pričakujem od Klaverjeve družbe — darilo, ki ga hočem pokloniti presvetemu Srcu Jezusovemu. Ali bo moja prošnja uslišana? V upanju, da bo, končavam dan svoje 25-letnice, da jutri nastopim začetek nove obletnice.

Opomba urednice. Žal, da P. Beduschi ni doživel izpolnjenja te svoje srčne želje; kajti umrl je nenadoma in nagloma. N. p. v m. — O, da bi njegova prošnja našla naklonjenih src in da bi se želja pokojnega vendarle izpolnila.

Afriške svetopisemske zgodbe — imenitna učna knjiga.

Škof Classe, apostolski vikar v Ruandi (Osrednja Afrika), piše Klaverjevi družbi med drugim: »Solske zgodbe sv. Pisma smo nanovo prestavili... Dovoljujem si Vam jih poslati... Knjige so tako potrebne spričo propagande tih protestantskih sekt, ki nam hočejo ugrabit i duše vernikov! Naši črn ci knjige vedno bolj ljubijo. Knjige so sredstvo za spreobrnjenje in prava pomoč za pobožnost in stanovitnost naših kristjanov.«

Obenem je škof poslal naši družbi rokopis za tisk. Kdo bi hotel kaj pripomoči k tisku teh knjig, ki bodo afriško mladino vodile k Jezusu? S tem bomo priklicali božji blagoslov na našo lastno mladino, ki se nahaja v veliki nevarnosti vsled slabega čtiva.

Kdor hoče krepko podpirati afriški tisk, ki je tolike važnosti za razširjenje vere, naj pristopi k podjetju »afriškega tiska« kot redni ud z letnim prispevkom 5 Din; ali kot doporni ud z letnim prispevkom 20 Din; ali kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 500 Din.

S temi darovi oskrbi Klaverjeva družba misijonarjem katekizme in druge potrebne knjige. Udje te zveze so deležni mnogih odpustkov, ki so jih podelili sv. oče Benedikt XV. — prvi začetnik »Zveze« — vsem udom »Zveze«.

Prispevke sprejema »Družba sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

Sv. Peter Klaver in sv. Alfonz Rodrigvec.

Sv. Alfonz Rodrigvec je bil brat-lajik družbe Jezusove. Ves prevzet od hrepenenja po zveličanju neumrjočih duš je navduševal sv. Petra Klaverja za misijone med pogani onstran morja. In res se mu posreči pripraviti mladega redovnika, da je kljub svoji ponižnosti in skromnosti prosil predstojnike, naj ga pošljejo v Ameriko. Bil je uslišan in ponižnemu bratu gre pač nemala zasluga in delež pri krasnih uspehah, katere je dosegel njegov učenec, tako goreč za rešitev duš.

Ljubi čitatelj, draga čitateljica! Morda se ti posreči, v tvoji okolici vršiti enako dobro delo, ter si s tem na lahek način nabrati mnogo zaslug za nebesa! Če pa ne moreš z osebnim vplivom in besedo vneti duš za ljubezen do misijonov, posluži se tiskane besede. Razširjaj po svojih močeh

misijonske spise, ki jih izdaja Klaverjeva družba, kakor »Odmev iz Afrike«, »Zamorčka« itd.

Vsled čitanja spodbudnih spisov se je storilo in doseglo že veliko dobrega!

Zveza afriškega tiska.

Med raznimi ustanovami, ki jih je poklicala v življenje Družba sv. Petra Klaverja, da bi mogla rešiti čim več poganskih duš, zavzema »Zveza afriškega tiska« častno mesto. Saj služi eni največjih misijonskih potreb, tiska namreč katekizme in druge nabožne knjige v zamorskih jezikih.

V naših dneh, ko je omika prodrla že do najbolj oddaljenih plemen v notranjosti črnega sveta, spoznava gotovo vsakdo korist in potrebo dobrega tiska tudi za ta ljudstva. In niso li knjige zlasti tam prepotrebne, ker je število misijonarjev in katehistov nezadostno, in mora pisana beseda nadomestiti živo govorjeno besedo?

»Zveza afriškega tiska« je ustanovljena z namenom, da bi brezplačno preskrbovala misijonarje s prepotrebni knjigami za razširjenje sv. vere.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k »Zvezi afriškega tiska« kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 500 Din, ali kot podporni ud z letnim prispevkom 20 Din, ali kot redni ud z letnim prispevkom 5 Din. Prispevke sprejema »Družba sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 6. januarja, na praznik sv. Treh kraljev.

Dne 2. februarja, na praznik Marijinega očiščevanja.

Dne 24. februarja, prestopni dan.

Dne 25. februarja, Matija, ap.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Kratek pregled pravil Družbe sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in rešitev zamorskih sužnjev.

1. Njen namen. Družba sv. Petra Klaverja je pobožna pomožna družba za afriške misijone, katere člani se iz daljave, to je v svoji domovini, udeležujejo delovanja misijonarjev in misijonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš zamorcev in osvoboditev ubogih afriških sužnjev. V dosego tega namena njeni udje ne gredo sami v Afriko, ampak podpirajo vse afriške misijone s tem, da na dobro urejen, trajen način skrbe za potrebna sredstva za razširjanje katoliške vere v Afriki.

2. Delovanje družbe. Glavna sredstva, katerih se poslužuje Klaverjeva družba, da pomaga afriškim misijonom, so: a) Izdajanje časopisov in letakov v različnih jezikih; b) ustanovitev tiskarn, v katerih se razen zgoraj omenjenih letakov in časopisov tiskajo tudi od misijonarjev spisane knjige v afriških jezikih, kakor katekizmi, zgodbe sv. pisma itd.; c) prirejanje predavanj, zborovanj, kongresov itd.; d) sprejemanje denarja in drugih koristnih predmetov za afriške misijone; e) vzbujanje in podpiranje misijonskih poklicev; f) izdelovanje cerkvenega perila, paramentov itd.; g) spodbujanje k molitvi za spreobrnjenje Afrike; h) prirejanje razstav in afriških muzejev; i) nasveti, pojasnila o misijonskih zadevah; j) zagotovitev rednih misijonskih prispevkov z dvema napravama, primernima vsakemu stanu in starosti, namreč: »Udeleženci« (letni prispevek 2 Din) in »Otroška zveza« (letni prispevek 1 Din).

3. Udje. Notranji udje družbe (sodalinje sv. Petra Klaverja) so device, ki se posvetijo izključno službi afriških misijonov ter žive po pravilih, potrjenih po sv. stolici. Njih namen je, razen za svojo lastno posvetitev, skrbeti na omenjeni način tudi za rešitev neumrljivih duš afriških zamorcev. V njih delovanju jih podpirajo: a) Zunanji udje, ki se družbi v toliko pridružijo, kolikor jim to dopušča njihov stan ali pa se posvetijo popolnoma vodstvu podružnic itd. V obeh slučajih je njihovo delovanje v ožji zvezi in odvisnosti s Klaverjevo družbo; b) podporniki in podpornice, ki podpirajo družbo z letnim prispevkom najmanj 3 Din ali do smrti 70 Din, razširjajo njene časopise in razne druge naprave. Pri sprejemu jim družba izroči sprejemno podobico.

Naročajte:

	Din	Sil	L
Naprednjak ob Kongu. Igra.	3—	0-40	1-20
Klic božji. Igra.	3—	0-40	1-20
Male pomožne misijonarke. Igra.	3—	0-40	1-20
Lakota v črni deželi. Igra.	2-50	0-30	1—
Umijmo zamorčka. Igra.	1-50	0-15	0-60
Afindra, zamorska deklica. Igra.	3—	0-40	1-20
Škapulir sužnja. Povest.	1—	0-10	0-30
Janko in njegov angel. Povest.	1-50	0-15	0-60
Maričina grlica. Povest.	1—	0-10	0-40
Povest o znameniti Marički.	1—	0-10	0-40
Francek zbiratelj. Povest.	1-50	0-15	0-60
Spreobrnjenje črne princezinje. Povest.	1-50	0-15	0-60
Poklic pomožne misijonarke za Afriko.	4—	0-60	1-50
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1-50	0-15	0-60
Z besedo in tiskom. Poučno.	2-50	0-30	1—
pri odjemu 12 izvodov skupaj, izvod à	2—	0-25	0-80
Pomoč za Afriko. Govor.	1-50	0-15	0-60
Vezani letniki »Odmeva«.	12—	2-50	6—
Vezani letniki »Zamorčka«.	8—	1-30	3-50

Naslov naročbe glej na 2. strani ovoja. Poštšina posebej.

MISIJONSKI KOLEDARČEK ZA MLADINO 1928

Vsled lepih slik in izbrane vsebine vsem staršem in vzgojiteljem toplo priporočamo, naj ga kupijo ljubi deci. — Cena kosu Din 3—, pri naročbi 10 koledarčkov eden povrh.

KRŠČANSKIM DEKLETOM

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone potrebuje v svojih zavodih ne le gospodične z višjo šolsko izobrazbo, ampak tudi mladenke, ki znajo kuhati in razumejo druga gospodinjska in domača opravila. Vendar je treba predvsem tudi njim pravega redovnega poklica in krepkega zdravja ter da razumejo še kak drug jezik. Pridne in dobro vzgojene mladenke s temi lastnostmi naj se zaupno obrnejo na vrhovno voditeljico Klaverjeve družbe, Rim 23, via dell' Olmata 16.

Naše cenjene naročnike opozarjamo na poravnavo in obnovitev naročnine za prihodnje leto.

Družba sv. Petra Klaverja.